

Läts, nink naine poim eddesi, seni kui üts tõine naine teed möda tulli, sis hõigas tedda nink üttel: „kohhes rut Rirsti, tulle, mes ma ütles; Mäe-Marril jo sülletaus káen! tüttrik kui tõrrikenne, immelik suur lats, silma kui jánnessel, ja kange kaal, nink pá pisti; kúl ta kehwa emma pea árrawárap! —“

Üts teopois láts möda, naise tagganiwa. Pois jõudis eddesi kúja lähhüdále; kújas áhwardas: „oh! sa laisk, kós mo kóp, páiw suren kórgen jo!“

Pois: „áрге pandke pahhas, pái kújas, juttu jái te páál kullema. Oh! immetust! sedda kenna Marri, kes ni uhke olli, kúja árrapólg, ja moisa: poisí mahhaját; nüüd tál káen!“

Kújas: „mes sis Marril om?“

Pois: „nüüd Mäe: perremihhel immeteggo koddun! Marril tüttar, jánnessel nággio ja soe modo; emmale wótnu wasta kui nárrises.“

Pois láts tõ mannu, nink kújas üttel omma emma wasta: kae nüüd kórki, ni allandap Jummal suurt rahwast; saál ta nüüd om, ilma immes, rahwa narus! Minge ommete, emmafenne, máele kaema.

Tõisel páiwal iste Mäe Johanni naine sengi were páál, latsekenne olli tal süllen, ja ta kuts omma meest nink üttel: „Johann kae nüüd sin na ka weikest tüddrikut, ma ei tunne tál middake wikka ollewat. Kúja wanna emma ütles, et tal soest sadu hádda; jobba ta weidikesse tedda arsi, we pále tek sõnnu, ja mõsk, ja walget pulbrit

and ka, õddangul lubbas soe kárwu tuwwa ja suitsutaba. Murreta sinna silmawalgušses mõnd koppikat rahha walmis; pari sukke ja wó anni talle jo waiwa wasta.“

Mees kaie latse pále nink ütles: „mes minna nüüd sest latsest tunne; mul eddimenne sárast weikest nátta. Sadame ta hommen kírko mannu, et ta risti nimme alla saap; tekkó sis Jummal, mes ta teep; piddo woime iks perran piddada.“

Pühhapáiwal kui kirkun perramest wersi lausti, kónneliwa naise káarkambre láwwe een: „ollete kuuldnu Mäe-Johanni noriku lukku? temma olli sut áhmatanu, ja nüüd róókwat lats kui sussi, ja káándwat silma kówweride ja nárrisewat rinna otsan, et ta wai lahki kíssuse. Meie wanna emma káup tedda arstima.“

„Tühhi!“ wastap tõine naine, sárast ei arsti keake; meie úlleaija rahwas omma tedda nánnu, ta om õigede ni lodu, kárwane kui sussi ja ján nese pá!“

Kolmas naine náitap káega ja ütles: „kae kas na ei tulle, káts runa een, kállitse mõllemba rattil, Marri noremb welli ratsal, kes muud kui Mäe rístjatse rahwas! Oh! pattu, sárast weel pühha kotta tuwwa!“

Wadderi látsi sisse, kírko-prowwa tulli kirkust wálja láwwe pále; naise terretiwa nink wóttiwa jutto úlles: „Prowwakenne, ollete kuuldnu, soe poig wijas táamba ristma? Mäe norik tonu soe poja ilmale! kaege kós wadderi, kúis ná tedda